

46 45
25 298
5

กรมตำรวจ

บันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ผู้กล่าวโทษ หรือพยาน

คำให้การของ
นายไกรทิพย์ พันธุวัติ
เป็น พยาน

สถานที่ตำรวจ นครบาลชนะสงคราม อำเภอ พระนคร จังหวัด กรุงเทพฯ
วันที่ ๖ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕
พล.ต.ท. รุ่งเรือง พล.ต.ท. รุ่งเรือง
พล.ต.ท. รุ่งเรือง พล.ต.ท. รุ่งเรือง ร้อง อ.ต.ร.กศ. ผู้กล่าวหา
คดีระหว่าง { นายสุธรรม แสงประทุม กับพวก ผู้ต้องหา
พ.ต.อ.มนตรี ประเสริฐศรี ร้อง บก.น. เหนือ
ต่อหน้า พ.ต.ท. เสรีพร สินธุเสน ร้อง บก.ก.๕ ป.
พ.ต.ท. จำนง ทัฬหเจริญ ร้อง บก.ก.๖ ป.

สอบสวนที่ กองบัญชาการตำรวจนครบาล
ชื่อ นายไกรทิพย์ พันธุวัติ อายุ ๒๗ ปี
เชื้อชาติ ไทย สัญชาติ ไทย ศาสนา พุทธ
อาชีพ (ลงให้ชัดเจนว่าอาชีพชนิดใด ถ้าเป็นข้าราชการ ให้ปรากฏว่าในหรือนอกราชการ มีเบี้ยหวัดหรือมีบำเหน็จหรือมีบ้านอายุ ให้ลงตามประเภทรับ)

รับจ้างเป็นสื่อชาวต่างประเทศของสำนักงาน ยู.พี.ไอ. โทร. ๒๓๔๔๐๔๒, ๒๓๔๔๐๐๒
ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่ ๑๑๑๐ หมู่ที่ - ตำบล คลองมอญ
ชื่อผู้ใหญ่บ้าน ถนนกรุงเกษม ชื่อกำนัน -
อำเภอ ป้อมปราบฯ จังหวัด กรุงเทพฯ
ชื่อบิดา นายไพศาล ชื่อมารดา นางไพบูลย์
เกี่ยวข้องกับอะไรกับคู่กรณี ไม่เกี่ยวข้องกับ สาบานตนแล้ว
ขอให้ถ้อยคำว่า ข้าสาบานตนแล้ว ขอให้การควยความสัตย์จริงดังต่อไปนี้

ข้าพักอยู่ที่บ้านเลขที่ ตำบล อำเภอ ดังกล่าวข้างต้น มีอาชีพรับจ้างเป็นผู้สื่อชาว
ต่างประเทศ ของสำนักงาน ยู.พี.ไอ. ซึ่งตั้งอยู่ที่ตึกเลขที่ ๔๒ ชั้น ๒ ของตึกอ้อจ้อเหลียง
ถนนพระราม ๔ ข้าทำงานอยู่ที่มานานประมาณ ๒ เดือน ทำหน้าที่นี้แล้วและเป็นช่างภาพ
เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันที่จอมพลถนอม ดิศกุล กลับเข้ามาใน
ประเทศไทย เพื่อมาขอเป็นพระภิกษุที่วัดบวรนิเวศน์ ข้าจึงได้ไปทำข่าวเกี่ยวกับเรื่องพระ
ภิกษุถนอม กลับเข้ามาในครั้งนี้ หลังจากที่พระภิกษุถนอมเข้ามาขอแล้ว ทางศูนย์กลาง
นิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย ซึ่งมีนายสุธรรม แสงประทุม เป็นเลขาธิการศูนย์กลางนิสิตนัก
ศึกษาแห่งประเทศไทย ได้มีการนัดหมายข้ามาขอพระภิกษุถนอม โดยได้จัดให้มีการอภิปรายขึ้นที่ท้องสนาม
หลวง หลังจากที่ทางศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาฯ ทราบว่าทางรัฐบาลไม่สามารถที่จะจัดการ

ให้พระภิกษุถอนอมออกไปได้ จนกระทั่งต่อมาวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๐๔ มีเหตุเกิดขึ้นที่วัดเทพศิรินทร์
จังหวัดนครปฐม อันเป็นมูลเหตุที่ทำให้ศูนย์นิสิตาเริ่มออกโรงต่อต้านอย่างหนัก โดยนายช่างครีการไฟฟ้า
ถูกฆาตยา ๒ คนที่ระแวกออกไปสเตอร์ต่อต้านพระภิกษุถอนอม ซึ่งศูนย์นิสิตาได้เข้ายื่นหนังสือค่อนายกรัฐมนตรี
เสนีย์ปราโมทย์ โดยให้ทางรัฐบาลจัดการขังไล่พระภิกษุถอนอมออกไป และจับฆาตกรฆ่า ๒ นายช่างครี
ที่นครปฐมให้ได้ ถ้าหากรัฐบาลจัดการให้ไม่ได้ทางศูนย์นิสิตาจะถือว่า รัฐบาลไม่มีสมรรถภาพในการคุ้มครอง
สวัสดิภาพของประชาชนในแนวทางของประชาธิปไตย หนังสือดังกล่าวนี้โดยนเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน
๒๕๐๔ เวลา ๑๒.๐๐ น.

เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๐๔ เวลา ๑๒.๐๐ น. ศูนย์นิสิตาได้เริ่มอภิปรายต่อต้านในกรณี
การกลับเข้ามาของพระภิกษุถอนอม และในกรณี ๒ นายช่างถูกฆาตยาทั้งกล่าวที่นครปฐม โดยได้เปิด
อภิปรายกันที่ท้องสนามหลวง ซึ่งนายสุธรรม แสงประทุม เลขาธิการผู้จัดการศูนย์ฯ ได้กล่าวทางศูนย์ฯ
ได้ให้โอกาสแก่ทางรัฐบาลแล้วในระยะเวลาอันสมควร แต่ทางรัฐบาลก็ยังไม่สามารถดำเนินการอะไรได้
และทางศูนย์ฯจะให้โอกาสแก่ทางรัฐบาลอีกครั้งหนึ่ง โดยยื่นคำขาดให้ดำเนินการภายใน ๓ วัน ถ้าครบ
กำหนด ๓ วันแล้ว ทางรัฐบาลยังไม่สามารถดำเนินการอะไรได้อีก ทางศูนย์ฯก็จะได้เริ่มชุมนุมประท้วง
ทั่วประเทศไทย และจะขอร้องไห้ทางสหภาพแรงงานกรรมกรแห่งประเทศไทยทุกงานทั่วประเทศ

ต่อมาวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๔ ซึ่งเป็นวันครบกำหนดที่ทางศูนย์นิสิตาได้ยื่นคำขาดต่อรัฐบาลนั้น
ในบริเวณมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ศาลานโพธิ์ ก็ได้มีการแสดงละครและดนตรีแสดงสดกับการกล่าว
อภิปรายโจมตีรัฐบาล โดยเริ่มตั้งแต่เวลา ๑๒.๐๐ น. เป็นต้นไป ได้มีการแสดงละครล้อเลียนการถูก
ฆาตกรรมของนายช่างครีทั้ง ๒ คนที่นครปฐม ซึ่งนายอภิสิทธิ์ บัวทะภักดิ์ นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
กับพวก เป็นผู้แสดง ซึ่งเขาก็ได้เข้าไปคุยด้วย แต่ไม่ได้ถ่ายรูปไว้ เนื่องจากคอนแรกเขาไม่นึกว่าจะเป็น
ชาวสำคัญ เพราะมีการแสดงอย่างเดียวกันนี้หลายครั้ง ตอนที่เขาเห็นนั้นแสดงการถูกฆาตกรรมแล้ว
ควยชุกหม้อฮ่อมสีน้ำเงิน จะมีการแค้นหน้าควยหรือไม่ได้สังเกต ไม่ได้พูดคำว่าจะคล้ายใคร
จากนั้นเขาก็ออกจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ไป ตอนที่เขาหยุดอยู่นั้นคุยกับเพื่อนนักข่าวด้วยกัน
จำชื่อไม่ได้ไปคุย นานประมาณ ๑ หรือ ๒ นาทีเท่านั้น คุยประมาณ ๑๐ เมตร ตอนนั้นผู้ขึ้นไปกล่าว
อภิปรายจะเป็นใคร และกล่าวเรื่องอะไร ข่าจำไม่ได้

เมื่อเวลา ๑๒.๐๐ น. ของวันเดียวกันนั้น ทางศูนย์นิสิตาได้ทำการเปิดอภิปรายโจมตีรัฐบาล
ที่ท้องสนามหลวง โดยมีนายสุธรรม แสงประทุม ได้ขึ้นไปกล่าวอภิปรายโจมตีรัฐบาลเกี่ยวกับเรื่อง
การต่อต้านพระภิกษุถอนอม และเรื่องนายช่างครีการไฟฟ้าถูกฆาที่นครปฐม โดยนายสุธรรมได้กล่าว
ยืนยันในทำนองว่า ถ้ารัฐบาลจัดการให้ไม่ได้ก็จะจัดให้มีการชุมนุมกันต่อไปโดยไม่หยุดยั้ง ได้ชุมนุมกันอยู่
ที่ท้องสนามหลวงจนกระทั่งถึงเวลา ๑๔.๐๐ น.เศษ ได้มีโฆษกของศูนย์นิสิตาคนหนึ่งไม่รู้จักชื่อ เห็นหน้า
จำได้ ได้ขึ้นไปกล่าวชักชวนให้ผู้ที่ชุมนุมกันย้ายเข้าไปชุมนุมกันต่อที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จากนั้น
ผู้ชุมนุมก็ทยอยพากันเข้ามาในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ทางประตูด้านหอประชุมใหญ่ ตอนที่ผู้ชุมนุมเข้ามา
ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์นั้น จะมีการตั้งประท้วงหรือคัดค้านที่ลอกประตูไว้หรือไม่ ไม่เห็น คอนแรกเขา
ไม่ได้ตามเขาไปคุย ข่าได้เข้าไปในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อเวลา ๒๒.๐๐ น. โดยเขาไปทาง
ประตูด้านหอประชุมใหญ่ เห็นที่สนามฟุตบอลมีคนจับกลุ่มชุมนุมพูดคุยกันอยู่ประมาณ ๑๐๐ - ๒๐๐ คน

ใบต่อคำให้การ ของนายไกรพิทย์ พันธุวิชิ พยาน แผนที่ ๒

ข้าได้เข้าไปยืนอยู่ที่ข้างสนามฟุตบอลด้านหน้าตึก อมร. นาประมาณ ๔ - ๕ นาที เห็นไม่มีเหตุการณ์
รุนแรงอะไรจู่ๆจึงกลับออกไป ส่วนที่ลานโพธิ์ในวันนั้นไม่ได้ไปอยู่ ผู้ชุมนุมที่สนามฟุตบอล
ในวันนั้นไม่เห็นมีใครมีอาวุธ

ต่อมาวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๐๔ เวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น. ข้าได้เข้าไปในมหาวิทยาลัยธรรม-
ศาสตร์ และไปพบกับนายสุธรรม แสงประทุม เลขาธิการศูนย์ฯ ที่ถนนหน้าตึก อมร. และไปพูดคุยกับ
นายสุธรรมมาอยู่ที่นั่นประมาณ ๑ - ๒ นาที โดยข้าได้ถามนายสุธรรมว่า ทางศูนย์ฯ จะดำเนินการขึ้น
กอลไปอย่างไร แต่นายสุธรรมตอบว่า เรื่องนี้ขอปิดไว้ก่อนเพราะเป็นความลับ แล้วก็ขอตัวเดินขึ้นไป
บนตึก อมร. ซึ่งเป็นกองบัญชาการของศูนย์ฯ ที่ระเบียงคานหน้าของตึก อมร. ทั้งชั้นล่างและชั้นบน โดยมี
การนำเอาแผนผังอาคาร ๑ มาวางเรียงติดต่อกันไว้เพื่อไม่ให้เห็นภายในที่ทำการของตึก อมร. ทั้ง
๒ ชั้น และมีการตรวจบัตรซึ่งทางศูนย์ฯ บังคับให้ทุกคนที่จะเข้าออกในตึก อมร. อย่างเข้มงวด
โดยเฉพาะผู้สื่อข่าวหรือช่างภาพหนังสือพิมพ์เข้ามาอย่างเด็ดขาด ที่ข้าทราบก็เพราะข้าได้ขอเข้าไป
พักที่ศูนย์ฯ แต่นักศึกษาผู้ตรวจบัตรได้บอกข้าว่า

ส่วนที่สนามฟุตบอลในตอนนั้นข้าได้เห็นมีนักศึกษาประชาชนทั้งหญิงและชาย ประมาณ
หลายพันคน นั่งข้างสนามข้างการอภิปรายสนับกับกันตรี ตอนนั้นข้าได้มาขึ้นคอกอยู่ที่ขอบสนามฟุตบอลด้าน
หน้าตึกวารสารฯ ได้ขึ้นคอกอยู่ประมาณ ๕ นาที ผู้ที่ขึ้นไปกล่าวอภิปรายในตอนนั้นชื่ออะไรจำไม่ได้
แต่ถ้าเห็นอีกจำได้ จะอภิปรายเรื่องอะไรจำไม่ได้ ผู้ชุมนุมในวันนั้นไม่เห็นมีใครมีอาวุธ จากนั้นข้าก็กลับ
ออกมาและไปธุระส่วนตัว จนกระทั่งต่อมาเมื่อเวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น. เวลากลางวันเคี้ยวกันขึ้น ข้า
ก็ได้ออกมาที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อีกครั้งหนึ่ง แต่ไม่ได้เข้าไปข้างในกองบัญชาการ/สนามมหาวิทยาลัยฯ
ไปเท่านั้น ไลน์เสียงทางไมโครโฟนดังได้ว่าภายในมหาวิทยาลัยฯ ยังคงมีการชุมนุมกล่าวอภิปรายกันอยู่
เช่นเดิม แต่ไม่เห็นมีเหตุการณ์รุนแรงอะไร จากนั้นข้าก็กลับบ้าน

ครั้นต่อมาวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๐๔ เวลาประมาณ ๐๕.๐๐ น. ไลน์เพื่อนที่ทำงานด้วยกัน
โทรมาบอกข้าที่บ้านและที่ข้ากำลังนอนอยู่ว่า ขณะนี้ไลน์มีการปะทะกันแล้วที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ข้าจึงได้รีบมาที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มาถึงบริเวณสนามมหาวิทยาลัยฯ ด้านสนามหลวงมาถึง
เมื่อเวลาประมาณ ๐๖.๐๐ น. ไลน์เสียงปืนที่นักศึกษาวิ่งออกมาจากข้างในมาทางคานสนามหลวง
ที่ละนัดก็มีเป็นชุดก็มี จะยิงออกมาจากที่ตึกไหนไม่ทราบ เพราะมองไม่เห็น ส่วนทางเจ้าหน้าที่ตำรวจ
ซึ่งอยู่ทางคานสนามหลวงนอกบริเวณมหาวิทยาลัยฯ ก็ยิงโต้ตอบไปบ้าง โดยที่ปืนยิงเร็วและเป็นพัก
ขณะที่ยิงโต้ตอบกันดังกล่าวยังไม่ได้วิ่งเข้าไปหมอบอยู่ที่ข้างรั้วหน้าประตูคานหอประชุมใหญ่ ขณะที่จะเข้า
ที่คานคานแห่งราชคานประมาณครึ่งชั่วโมง ข้าได้เห็นพวกกระหิงแคงที่ข้าไม่รู้จักชื่อ และจำหน้า
ไม่ได้ ไลน์เสียง ๒ คับ ข้าได้ว่าเป็นรอดเมย์เหลืองคันหนึ่ง ส่วนอีกคันหนึ่งจำไม่ได้ ไลน์มาจาก
กลางสนามหลวงพุ่งเข้าไปในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ทางประตูคานหอประชุมใหญ่ ขณะที่เข้า
ประตูนั้นรอดคันดังกล่าวได้พุ่งเข้าชนเสาประตูคานหอประชุมที่เสาเส้นกอนจึงเข้าไปไม่ได้ จอดคานอยู่ที่ปาก
ประตูนั้นเอง และในขณะที่เข้ากันนั้นเองพวกกระหิงแคงก็ไลน์เสียง ๒ คับ เหลืองคันดังกล่าวข้างต้นพุ่งเข้า

ชนท้ายรถคันดังกล่าวนั้นเข้าไปในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้ถึง ๒ คัน การที่พวกกระหิงแคงขับรถ
พุ่งเข้าไปในมหาวิทยาลัยนั้น ก็เพื่อใช้เป็นเกราะกำบังเพื่อบุกเข้าไป แคว่ไปขโมยที่เก็บค่าหอประชุมใหญ่
เหตุที่ข้าพเจ้าทราบว่าเป็นพวกกระหิงแคงนั้น ก็เพราะพวกนั้นเรียกกันเอง ขณะที่พวกกระหิงแคงได้นำรถ
เข้าไปดังกล่าวการยิงโต้ตอบกันก็มีอยู่ตลอดเวลา จากนั้นข้าพเจ้าก็ได้เห็นชายคนหนึ่งซึ่งหมอบอยู่ใกล้ ๆ
กับข้าพเจ้า ทราบชื่อภายหลังว่า จ.ส.ต.อารีย์ จำนวนสองคนได้ ตำรวจกองปราบปราม ใจร้ายของธงชาติ
จากพวกกระหิงแคงซึ่งหมอบอยู่หน้าประตูทางหอประชุมใหญ่ตรงที่ข้ามกับบ้านที่ข้าพเจ้าหมอบอยู่ เมื่อ
จ.ส.ต.อารีย์นำใจร้ายจากพวกกระหิงแคงแล้ว ก็มุ่งใจร้ายนอกกับพวกตำรวจวิบูลย์ (ว.ส.น.)
ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับ จ.ส.ต.อารีย์หมอบอยู่ใบตอมแรก ว่า "จะบุกเข้าไปข้างในช่วยยิงคุ้มกันให้ด้วย"
ตำรวจวิบูลย์นั้นแคงเครื่องแบบยศร้อยตำรวจตรี ข้าพเจ้าไม่รู้จักชื่อ เมื่อได้บอกกับตำรวจวิบูลย์แล้ว
๗๗๗ จ.ส.ต.อารีย์นำใจร้ายที่ได้นำนั้นไปตามแมงร้วซึ่งหมอบอยู่ตรงที่วิ่งเข้าไปในมหาวิทยาลัย
ร้วที่ว่านี้จะหมอบอยู่ก่อนไหน ใครเป็นคนนำทั้งไม่ทราบ ขณะที่ จ.ส.ต.อารีย์นำใจร้ายจากข้าพเจ้าไปนั้นก็มี
ตำรวจวิบูลย์ถือปืนตามเข้าไปด้วย ๒ - ๓ คน ส่วน จ.ส.ต.อารีย์นำใจร้ายอีกมือปืนอีก จากนั้น
ข้าพเจ้าตามหลังตำรวจวิบูลย์นั้นเข้าไป ข้าพเจ้าไม่อาจเข้าไป ได้ไปหมอบอยู่ที่สนามหญ้าข้าง หน้าหอประชุมใหญ่
และใกล้ๆกับที่รถเมย์ดังกล่าวจอด ส่วน จ.ส.ต.อารีย์ที่เข้าไปข้างหน้าข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะไปอยู่ตรงไหน
ข้าพเจ้าได้หมอบอยู่ตรงที่ดังกล่าวมาน่าประมาณ ๑๐ นาที ซึ่งมีการยิงโต้ตอบกันอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าจึงไม่กล้า
ที่จะเข้าไปใกล้อีก และได้เห็น จ.ส.ต.อารีย์นำใจร้ายมือขวามือซ้ายยกปืนออกมา และเห็นที่ว่ามีมือซ้าย
มีเหล็กแทงข้างหน้าออกมา จึงทราบว่า จ.ส.ต.อารีย์นำใจร้ายที่มีมือซ้าย ใครเป็นคนยิงข้าพเจ้าไม่ทราบ
และไม่เห็น เมื่อข้าพเจ้าเห็นดังนั้นแล้วคิดว่าคงไม่ปลอดภัยแน่จึงได้วิ่งตามออกมาด้วยแล้วหมอบอยู่ที่เดิม
รวมทั้งตำรวจวิบูลย์ที่ข้าพเจ้าตามหลังเข้าไปนั้นก็กลับออกมาด้วยตามหมอบอยู่ที่เดิม ครั้นต่อมาเมื่อเวลา
ประมาณ ๐๗.๓๐ น. เสียงปืนยิงโต้ตอบกันได้เบาบางลงบ้าง ข้าพเจ้าได้เห็นพวกกระหิงแคง ๕ - ๖ คน
ซึ่งแต่ละคนเป็นในลักษณะ ๒๒ และขนาด ๓๔ ส่วนอีก ๒ คน มีระเบิดมือติดมือเกิดขึ้นคนละลูก ได้
พากันวิ่งจากหน้าประตูเข้าไปหลบอยู่ที่ท้ายรถเมย์ซึ่งจอดอยู่บน หน้าหอประชุมใหญ่ พวกกระหิงแคงที่ว่านี้
ข้าพเจ้าไม่รู้จักชื่อ เห็นหน้าอีกก็จำไม่ได้ จากนั้นข้าพเจ้าก็ได้เข้าไปในมหาวิทยาลัย โดยได้เข้าไปหมอบอยู่
ที่เดิมอีกครั้งหนึ่งซึ่งใกล้ๆกับที่วิ่งเข้าสนามหญ้าข้าง หน้าหอประชุมใหญ่ไปทางด้านหน้าตึกนิติศาสตร์
ขณะที่ข้าพเจ้าเข้าไปนั้นเห็นข้างหลังข้าพเจ้ามีคนตามหลังมาหลายคน ซึ่งมีทั้งตำรวจและประชาชน ขณะที่ข้าพเจ้า
ตามหน้าหอประชุมใหญ่ ข้าพเจ้าได้เห็นมีศพของพวกนักศึกษาจำนวนอยู่ซึ่งมีที่หอประชุมใหญ่ด้านสนามฟุตบอล
ข้าพเจ้าจึงได้วิ่งเข้าไปดู และถ่ายภาพไว้ ซึ่งมีกระจัดกระจายอยู่ตรงที่ที่ว่านี้ ๓ ศพ เป็นชายทั้งหมด และ
เห็นเป็นลักษณะ ๒๒ และขนาด ๓๔ เห็นปืนไอโกลแมกก็มี ลูกม่ก็มี รวม ๕ - ๖ กระบอกพอดี
ขณะที่พวกกระหิงแคงได้มาถึง แล้วก็ได้เก็บเอาปืนนั้นไปหมด ข้าพเจ้าไม่รู้จักชื่อ และจำหน้าไม่ได้ ไม่ได้
ถ่ายรูปไว้เพราะกลัวจะถูกตำหนิ ขณะนั้นเสียงปืนดังมากแล้วยังมีเสียงกันอยู่บ้างประปราย ข้าพเจ้าได้
หนีมาตามทางข้างฝั่งตรงข้ามจึง เป็นมุมสนามฟุตบอลด้านหน้าตึกนิติศาสตร์ ก็ได้เห็นศพอีกอีก ๔ ศพ
นอนทับกันอยู่เป็นชายทั้งหมด แต่ไม่เห็นว่าปืนตกอยู่ ทั้งสองแห่งที่มีศพดังกล่าวทางด้านหอประชุมใหญ่ที่ว่า
ใจโตะอาหารเป็นบังเกอร์ ส่วนที่มุมสนามฟุตบอลด้านตรงข้ามดังกล่าวใจเกรงที่เคอร์วานนำตัวออกมา
แก่ญาติเรือนต์ ๓ แขนที่ใจทำปากขอเรียงกันเป็นบังเกอร์ ซึ่งในขณะนั้นข้าพเจ้าได้เป็นเสียงพูดของนักศึกษา

ใบต่อคำให้การ ของนายโกวิท พันธ์วิไล พยาน แผนที่ ๓
 ทางไม้โคไฟนอยู่ตลอดเวลา เราเห็นว่าคำร้องอย่าฟังเข้ามา เพราะทางนักกฎหมายไม่มีอาวูช แต่เสียงปืน
 ก็ยังมียิงโต้ตอบกันอยู่ตลอดเวลา เสียงที่พูดนั้นคำจำได้ว่า เป็นเสียงของโฆษกของศูนย์นิสิตฯ ข้าจำ
 ชื่อไม้โคไฟ ปรากฏคล้ายคนจีนคนเล็กสวมแว่นสายตาสั้น เห็นอีกจำได้

หลังจากที่ข้าโคไฟถูกรูปศพดังกล่าวข้างตนแล้ว ก็ได้มีคนถือ ^๗ ๗ แผ่นที่ใช้ในการทรมานคนเจ็บ
 จำนวน ๒ แผ่น เข้ามาตามศพออกไปทางประตูหน้าหอประชุมใหญ่ ทราบภายหลังว่าเป็นพวกลูกเสือชาวบ้าน
 ข้าเห็นตามออกไปทั้งหมด ๓ คน ก็ได้ยินเสียงตะโกนมาทางด้านหน้าหอประชุมใหญ่ ไม่ทราบว่า
 เป็นใคร วาดเข้าไปตามนั้นพลอยมันถึงไว้ที่นี่ เพราะมันเป็นพวกคอมมิวนิสต์ พวกลูกเสือชาวบ้านก็เลิกตาม
 ปล่อยให้ศพทิ้งไว้ที่เดิม ขณะนั้นเสียงปืนก็ยังยิงกันอยู่ประปราย ข้าจึงไปนั่งหลบอยู่ที่หน้าแผนภูมิแผนที่
 ฝ่ายหอที่เบี่ยงเงยเงอดังกล่าว นอกจากข้าแล้วยังมี นายสายันต์ จำนวนสกุลไม้โคไฟ ขวางภาพหนังสือพิมพ์
 บางกอกโพสต์ กับภาพถ่าย ที่ ๖ ของ ๘ ข้าไม่รู้จักชื่อ และนายตำรวจวิทยุขจรวิทยุขจร ไม่รู้
 จักชื่อ ก็อยู่ด้วย ข้าหลบอยู่ที่นั่นประมาณ ๒๐ นาที เห็นว่าไม่ปลอดภัย เพราะยังมีเสียงยิงโต้ตอบ
 ครั้นที่ข้านั่งอยู่ เป็นการยิงโต้ตอบระหว่างประชาชนและตำรวจอยู่ข้างหลังผ่านหนึ่ง กับนักศึกษา
 ที่อยู่ทางด้านตึกวิทยุและบนตึกวิทยุ เสียงปืนที่ยิงจากทางด้านตึกวิทยุนั้นจะเป็นลูกหรือเป็นตึกกับมันไม้โคไฟ
 เพราะเสียงปืนดังก้องไปหมดดัง ^{/อีกแถวหนึ่ง} เกือบการยิงหลายจุด ที่ว่ายิงจากทางด้านตึกวิทยุนั้นสังเกตเห็นจาก
 ครั้นเป็นกระเจาออกมา นอกจากนั้นก็ยังมีนักศึกษา ๒ คน ยิงปืนออกมาจากทางด้านตึกวิทยุวารสาร
 ตรงข้ามกับตึกโคม ปืนที่เรายิงนั้นเข้าใจว่าเป็นปืนพก จำไม่ได้อีกว่านักศึกษานั้นเป็นใคร เพราะอยู่ไกล
 และเห็นมีคนประมาณ ๑๐ กว่าคน กำลังถือวิทยุไปสามรถบนตึกโคมเพื่อจะไปทางด้านท่าพระจันทร์
 จะมีอาวุธด้วยหรือไม่เห็น ขณะนั้นนอกจากเสียงปืนดังก้องแล้วยังมีเสียงระเบิดอีกด้วย ๒ - ๓
 ครั้ง-ทางด้านตึกเศรษฐศาสตร์ เป็นระเบิดของฝ่ายไทย ใครเป็นคนทำให้ระเบิดมีการระเบิดข้าไม่ทราบ
 ตอนที่ข้านั่งหลบอยู่กับพวกดังกล่าวแล้วมีตำรวจในเครื่องแบบจะเป็นหน่วยไทยไม่ทราบจำนวนหลายคน
 อยู่ใกล้ ๆ ที่ข้ากับพวกนั่งด้วย เมื่อทางฝ่ายนักศึกษายิงออกมาดังก้องแล้ว ทางฝ่ายตำรวจที่ข้าก็ยิง
 โต้ตอบออกไป จะยิงไปอยู่กับใครบ้างไม่ทราบ จากที่ข้าก็วิ่งออกมาที่หน้าประตูหอประชุมใหญ่
 เห็นประชาชนและตำรวจเต็มไปหมดที่หน้าประตู ข้าโคไฟพบกับ พล.ต.ต. วิเชียร แสงแก้ว เขม.น.
 ที่หน้าประตูนั้นกำลังสั่งให้ตำรวจที่มาจากค่ายเรศวร เข้าไปเคลียร์พื้นที่ที่บริเวณตึกนิติศาสตร์ก่อน
 ว่าข้าจึงวิ่งตามหลังตำรวจนั้นเข้าไปอีกเป็นครั้งที่ ๓ ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณเกือบ ๐๔.๐๐ น.
 ตำรวจที่เข้าไปนั้นมีประมาณ ๑๐ กว่าคน ทุกคนมีปืนยิงเร็ว รวมกับตำรวจหน่วยอื่นอีก ๑๐ กว่าคน
 ไม่ทราบว่าเป็นหน่วยไทยไม่ทราบกราวรวมเสียเกราะมีอาวุธปืนยิงเร็วทุกคน ตอนที่ข้าโคไฟเข้าไป
 หลบอยู่ที่ห้องว่างระหว่างตึกนิติศาสตร์กับตึก อมธ. เสียงปืนก็ยังยิงโต้ตอบกันอยู่ตลอดเวลา ตรงที่
 ที่ข้าโคไฟอยู่มีตำรวจเครื่องแบบนั่งอยู่ด้วย ๒ คน ข้าไม่รู้จักชื่อ ข้าโคไฟอยู่นานประมาณ ๑ นาที
 ก็เห็นตำรวจคนหนึ่งถือวิทยุควมข้างหน้าตาถูกยิงลงมือไป เข้าใจว่าเป็นปืนที่ยิงมาจากทางด้านตึก
 วิทยุซึ่งอยู่ตรงข้าม และที่ตำรวจถูกยิงนั้นก็ของตึกดังกล่าว วิธีกระสุนจึงไม่อาจจะมาทางอื่นได้
 ใครเป็นคนยิงข้าไม่ทราบ และยิงควมปืนอะไรข้าไม่ทราบ ตำรวจอีกคนหนึ่งถือวิทยุควมโคไฟไปช่วย

หญิง ข้าเห็นตั้งนั้นจึงวิ่งออกมาตามตำรวจนั้นข้าเห็นอยู่ทางกำแพงถึงตึกนิติศาสตร์หลายคนไปร่วม
ช่วยตำรวจที่ถูกยิงด้วย ขณะนั้นข้าออกมาดูนั้นใกล้กับตำรวจยกกันตำรวจตรี หรือตำรวจโท คนหนึ่ง
มองดูขโมยไม่ตก โขมข้าโหมอกกับนายตำรวจนั้นว่า มีตำรวจถูกยิงมากเจ็บอยู่ในตึกตึกนั้นคนหนึ่งให้
ไปช่วยด้วย ตำรวจที่ถูกยิงข้าไม่รู้จักชื่อ และบ่นอะไรไม่ได้นั้นสังเกต เมื่อข้าโหมอกแล้วข้าก็ไม่ได
กลับไปตึกอีก เพราะโหมอกเสียงระเบิดเข้าใจข้าเป็นเสียงของการยิงปืนร้ายแรงสะท้อนจากตำรวจ
คาบเนเรศวรจึงข้าได้เห็นภาพที่ข้าได้ตำรวจนั้นก่อนแล้ว โดยข้าตั้งใจจะมาถ่ายภาพไว้ด้วย
เมื่อออกมาถึงก็เห็นตำรวจคาบเนเรศวรกำลังประชันปืนร้ายแรงสะท้อนเห็นปากกระบอกไปทางตึกนิติ
วิทยาเตรียมยิง ข้าจึงวิ่งเข้าไปหมอบอยู่ใกล้ ๆ กับผนังเคอร์ที่กำแพงแถบนั้นที่ข้าเคยมาหลบ
อยู่ครั้งหนึ่งแล้วถึงกลางทางคน เพื่อรอที่จะตามภาพการยิงปืนร้ายแรงสะท้อนของตำรวจนั้น ข้าไป
หลบอยู่ในครั้งนั้นข้าได้เดินไปทางตึกนิติวิทยา ทางซ้ายมือของตำรวจคาบเนเรศวร ๔ - ๕ คน
ถึงทุกตนแดง เครื่องแบบและมีอาวุธปืนยิงเร็ว ส่วนทางขวามือมีตำรวจคนวัยใหม่ในกรมประมาณ ๓ - ๔
คน แดง เครื่องแบบและมีปืนยิงเร็วทุกคน ตำรวจทุกคนที่ทางนั้นหน้าเคอร์วิ่งไปทางตึกนิติวิทยา รวมทั้งตำรวจ
คาบเนเรศวรที่ได้รับคำสั่งจากผู้บัญชาการตั้งกลางไปไปเคอร์ที่ตึกนิติศาสตร์ เมื่อเคอร์วิ่งมาเงยเงย
ทางที่เคอร์วิ่งไปทางตึกนิติวิทยา เช่นเดียวกัน ขณะที่ตำรวจตั้งกลางกำลังเตรียมยิงอยู่นั้น มีตำรวจบางคน
ก็ยิงปืนยิงเร็วเข้าไปในตึกนิติวิทยาบ้างก็มี และยิงกันทางด้านอื่นก็มี เสียงปืนกลดังไปหมด ส่วนทางด้านตึก
จะยิงโต้ตอบออกมาบ้างหรือไม่ในตอนนั้นจึงไม่สามารถยืนยันได้ และขณะที่ข้าได้เห็นตำรวจคาบเนเรศวร
ของชายสืบทอดตำรวจโท รูปร่างค่อนข้างอ้วนคนหนึ่ง ข้าไม่รู้จักชื่อถูกยิงพุ่งลงไป จะยิงมาทางกำแพง
และเคอร์เป็นตึกยิงไม่ทราบ เมื่อข้าเห็นตั้งนั้นข้าจึงดูขึ้นข้างบน ๆ เพื่อจะตามภาพที่ตำรวจถูกยิง
ก่อนจะทำการถ่ายภาพตั้งกลาง ข้าได้หันหลังไปบดกลางนั้นคิดว่าตำรวจถูกยิงแล้ว ที่ข้าข้างบน ๆ
อยู่ก็มองทางกำแพงของข้าเป็นตึกนิติศาสตร์ พอข้าหันไปบดกลางหลังเสร็จแล้วก็หันมากลับเตรียม
ข้างบน ๆ ที่จะถ่ายรูป ขณะที่บดกลางจะตามดูนั้นเองก็รู้สึกได้ว่ามีเสียงดังดังดังดังดังดังดังดังดังดังดังดัง
จึงรู้ว่าตัวของถูกยิงแค่งั้นไม่นานก็จวบที่ผู้ถูกกระสุนปืนถูกร่างกายที่ตรงไหน เพราะรู้สึกขาไปหมด
ในตอนนั้นข้ายังมีสติอยู่ จึงโหมอกคำที่คนกระสุนปืนแล้วก็มีสติที่คนคือตกกบเป็นเขาคบแล้วจึงกระโดดไปอีก
ก็ขึ้นมาคนแล้วอีกคนหนึ่งที่ชายชอยตามชายตำรวจ เห็นเลือดรอบในลักษณะเสียง เขาใจรู้ในขณะนั้นว่าคง
ถูกยิง ๒ นัดที่คนคอ ข้ารู้สึกตกใจและเมื่อนายของลงไปในที่นั้นเอง แต่ก็ยังพอรู้สึกตัว ข้าได้คว้ามือ
มือเรียกนายปริธา กานธมภ ขางภาพเคมีนิวส์ ซึ่งอยู่ห่างกำแพงตั้งรูปบุคลิกนิติศาสตร์ จากนั้นนายปริธา
พร้อมกับนายรุ่งเรือง นามสกุลจำไม่ได้ ขางภาพหนึ่งชื่อวิมลบางกอกไปตึกตึกหนึ่ง เขามาช่วยส่งข้า
ออกมาแล้วไปส่งโรงพยาบาลตำรวจ ข้าคงนอนรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลตำรวจเป็นเวลา ๑ วัน
ข้าออกจากบ้านหมอกก็ดูภาพคนใดชื่อว่า ในมาดางแผลทุกวัน ข้าก็ไปตามที่หมอสั่ง ข้ารักษาตัวอยู่นาน
ประมาณ ๒๔ วันจึงมีประกาศกรับกิจไต่ถามปกติ แต่ขณะนั้นเวลาเย็นมาหลังที่มากบดกลางยังรู้สึกเจ็บ ๆ อยู่
ต่อมาภายหลังข้าทราบจากแพทย์บุรุษจรรยาว่า ข้าถูกยิงด้วยกระสุนปืนขนาด .๓๒ แมกนัมมีความเร็วสูง
จึงหดยานไปเจ็บกเส้นเลือดใหญ่ที่ศูนย์กลางและกระดูกคนคอ แพทย์ว่าถ้าถูกหัวขี้นจะสำคัญถึงกลางตามนั้น
หรือถึงการตลอดชีวิต

ตอนข้าถูกยิงนั้นข้าไม่เห็นคนยิงและจะยิงมาทางไหนไม่เห็น แต่ลักษณะของวิถีกระสุนนั้น

ใบต่อคำให้การ ของนายโครพิชัย สิมบุรี พยาน แผนที่ ๔

ข้าพเจ้าร้องฟ้องมาจากอันแดงองค์ที่มหาวิทยาลัย เพราะขอเข้าเรียนชั้น ๑ ที่โรงเรียนเก่าที่มหาวิทยาลัยจึงไปขอมาแล้ว ประกอบกันขอมาจนได้ก็อยู่เบื้องสูงต่ำกว่านี้

คนที่ข้าพเจ้าเรียนตามชั้นหนึ่งถึง เกอร์ที่ใดก็ตามแล้วจึงกล่าวข้างต้น ว่าเมื่อเรียนที่มหาวิทยาลัย ก็เพราะข้าพเจ้าได้เห็นเมื่อครั้งจะเป็นโครจำไม่ว่างได้ ได้เข้าไปขอตัวของกษัตริย์ราชที่ตามชั้นนั้น ปรากฏว่า ส่วนมากมีบัตรประจำตัวเป็นนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งอะไรจำจำไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่ไปร่วมด้วย ด้วยกลัวว่า นอกจากนั้นยังเห็นคนแดงทั่วเกล้า ๆ กัน คงกล่าวถึงเห็นเมื่อขอขมาและถูกดูถูกใน โคร เป็น คนจึงจำไม่ขึ้น และไม่ทราบ เพราะเมื่อข้าพเจ้าไปถึงก็เห็นตายอยู่แล้ว และเป็นที่กอบกู้ทางศาลจึงให้การ มาแล้วก็ไม่เห็นนักศึกษาชั้นหนึ่งกับข้าพเจ้า วาดทาบอย่างไร และในตอนที่ต่างอิงก็ตอบตามที่ให้การมาแล้ว ก็ไม่เห็นมีนักศึกษาคนใด หรือผู้อื่น ที่เป็นฝ่ายอิงโครกับฝ่ายตำรวจ โดยอิงอิงเร็วและถูกกระเปิด ต่อสู้กับฝ่ายตำรวจ ในวันแรกเหตุก็ไม่เห็นมีพวกนักศึกษาทั้งประสูติกโคมและกีดกัน และไม่ได้นับตำรวจ ประสงค์ให้นักศึกษาเลือกชุมนุมให้ออกมานอกมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าทางมหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์จะได้มีประกาศตามไม่ให้อำนาจผู้คุมภายในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นความจริง ข้าพเจ้าจึงแล้ว รับว่าถูกต้อง.

ลงชื่อ	mc Insohd สิมบุรี	พยาน
ลงชื่อ	พ.ศ.อ.	สอบสวน
ลงชื่อ	พ.ศ.ท.	สอบสวน
ลงชื่อ	พ.ศ.ช.	สอบสวน
ลงชื่อ	พ.ศ.ค.	สอบสวน

ใบต่อคำให้การ

บันทึกภาพถ่ายชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำให้การพยาน

กองบัญชาการตำรวจนครบาล

วันที่

พฤศจิกายน

๒๕๑๘

วันนี้เวลา ๑๐.๐๐ น. นายไกรทิพย์ พันธุ์วิธิ พยาน ได้นำผู้สอบสวนกับพวกไปที่มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ เพื่อชี้สถานที่เกิดเหตุแสดงจุดสำคัญที่พยานได้เข้าไปในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในวันที่
เกิดเหตุและเห็นเหตุการณ์ โดยเริ่มตั้งแต่ไทม์มอมทลนกระสุนปืนที่ยิงออกมาจากข้างในอยู่ที่หน้าประตู
คานหอบประชุมใหญ่ แล้วเข้าไปหลบอยู่ที่หน้าหอบประชุมใหญ่ และกลับออกมาที่เดิม แล้วกลับเข้าไปใหม่อีก
เป็นครั้งที่ ๒ และครั้งที่ ๓ พยานได้ให้ภาพถ่ายพนักงานศึกษาที่เห็น จุดที่ตำรวจถูกยิงบาดเจ็บ ตลอดจน
จุดที่พยานถูกยิง และรอยบาดแผลที่ทายทอยของพยาน รวมทั้งหมก ๑๐ ภาพ ถ่ายภาพเสร็จเมื่อเวลา
๑๑.๓๐ น. จึงพากันขึ้นเดินทางกลับ แล้วบันทึกให้พยานลงชื่อรับรองไว้

อ่านให้ฟังแล้ว รับว่าถูกต้อง.

ลงชื่อ

Mr. Insoth Kongsak

พยาน ผู้นำชี้

ลงชื่อ

พ.ต.อ.

สอบสวน

ลงชื่อ

พ.ต.ท.

สอบสวน จุดที่เกิดเหตุ

ลงชื่อ

พ.ต.ท.

Mr. P. T. T. 2

สอบสวน จุดที่เกิดเหตุ

ลงชื่อ

จ.ต.อ.

พิมพ์ อ่าน.